

Tria personal

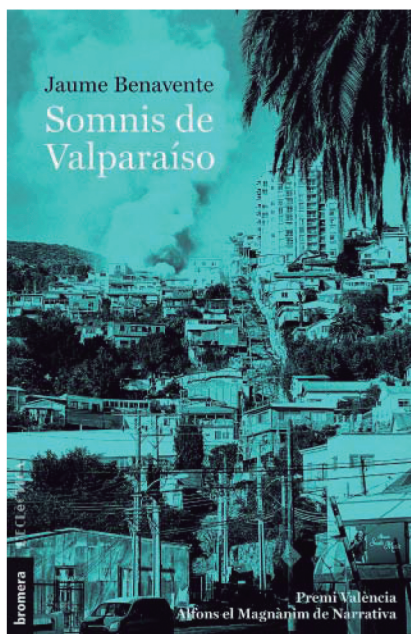
per Xulio Ricardo Trigo

Jaume Benavente

Somnis de Valparaíso

Bromera, València, 2020.

Dues imatges: el fotògraf Sergio Larrain vagant pels carrers i el port de Valparaíso amb la càmera a les mans, i un propòsit: cohabitar els espais que el sacsegen sense que la captura fotogràfica alteri les escenes. Gairebé seixanta anys després, l'escriptor Jaume Benavente també travessa els espais de la ciutat i ens transmet la seva peripècia vital imaginant la història de l'Enrique Giralt, un xilè d'origen català varat —mai més ben dit— a Valparaíso. Si el fotògraf atrapa la realitat amb la seva càmera per tornar-nos una realitat paral·lela, plena d'humanitat i misteri, l'escriptor crea imatges evocadores d'uns espais singulars, d'una ciutat que la fotografia de Larrain va fer mítica i la novel·la de Benavente converteix, o no, en habitable. Tots dos, fotògraf i escriptor, baixen

ran de terra i exploren el sentit de l'existència.

Aquests paral·lelismes que ens assalten en llegir la nova novel·la de Jaume Benavente, *Somnis de Valparaíso* (Premi València Alfons el Magnànim de Narrativa), no sorprenden pas els lectors i lectores fidels a l'obra de l'autor. Som al davant d'una escriptura que aspira a fer seus els espais per on transita, que aplega l'actitud del flâneur —vagar pels carrers sense rumb ni objectius, obert a tots els estímuls— amb la del descobridor que entén la importància de mantenir-se obert a noves experiències. Autor de poesia, narrativa, dietaris i unes quantes novel·les, com ara *Nocturn de Portbou* (2003) o *Llums a la costa* (2006), Benavente sempre planteja els seus llibres a partir d'una investigació

interior que només és possible si estem disposats a trencar els límits que la individualitat ens imposa. Per això importa el recorregut, el trànsit pels espais de convivència, i l'escriptura acaba sent la companyia necessària, l'eina que esmola les arestes de la vida en present.

La ciutat, doncs, com a protagonista, però són els personatges l'autèntic motor d'aquesta novel·la en què les coses se succeeixen a través de la seva intensitat. L'Enrique Giralt camina, recorda, elucubra i es creua amb d'altres que, com ell, componen el mosaic de la vida congregada. Ja fa temps que el nom de Jaume Benavente surt fàcilment a les converses com a model d'escriptor personallíssim, amb un món peculiar que avança amb força en cada novel·la. Al capdavant, el que trobaran tots aquells que s'acostin a *Somnis de Valparaíso* serà l'experiència estètica i vital de mirar el món des de la insòlita talaia que ens proporciona una prosa excel·lent, a més d'una manera d'entendre el món des de la reflexió i la curiositat pel que ens envolta. Llibre de capçalera, per degustar amb lentitud, que pot esdevenir una gran ajuda per pensar les coses que ens importen.